

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

UN BARRET D' HISTORIA.

¡Pobre senyor Llorens!
Cada vegada que hi penso no puch ménos de reflexonar seriament sobre la forsa del destíno y la extranya influencia de certas cosas insignificants y que devegadas s' encadenan á una existencia, desde 'l naixement hasta la mort.

¡Pobre senyor Llorens! ¡Qué felis, qué ditxós hauria sigut tal vegada, á no ser pe 'l seu funest y malaventurat barret! ¡Quántas amarguras va haver d' aguantar per culpa d' aquell tenebrós tarot, exteriorment tant fi, tant elegant, tant bufó.

Es tota una historia plena de incidents cómichs y detalls que conuouhen.

¿La volen coneixe?

Lo senyor Llorens era un sér completament ditxós. Jove, rich y solter ¿qué més podia demanar?

Se llevava á l' hora que l' hi acomodava, menjava allí hont volia, feya lo que l' hi semblava bè. Sense rey que 'l manés ni papa que pogués excomunicarlo, lo nostre héroe era 'l verdader tipo de la independència.

En mitj d' aquesta felicitat, va venir un dia en que, no sé per quin motiu, va celebrarse una tómbola.

Lo senyor Llorens hi acút com tots los desocupats, y comensa á desembutxacar pessetas y á descargolar bitllets. Un, dos, tres, deu, vint, trenta; tots blancs. Semblava que la fortuna hagués decidit divertir-se á las sévas costas. Com més la sort s' allunyava d' ell, més lo senyor Llorens s' empenyava en perseguirla.

Al fi, com tant va 'l cantí á la font, que al últim se trenca, l' hi surt una papeleta ab un número. Busca 'l catálech. y 's troba ab que havia obtingut l' únich premi d' aquella classe que figuraba en la tómbola.

Era un barret.

—Vaja, va pensar lo senyor Llorens; es car, pero sembla bonich; Déu n' hi doret.

Y se 'l posa. Era una miqueta gran; pero 'l bon jove no va preocuparse gens ni mica, y ab un sencill gruix de paper, lo defecte va quedar subsanat.

Feya cinch ó sis dias que 'l portava, ensenyantlo á tothom com lo barret més car que havia tingut, quan una tarde comensa á girarse un vent més que regular, mentres lo senyor Llorens passejava per la Rambla.

Lo barret tremolava sobre 'l seu cap; lo vent apretava de ferm y á pesar dels esforços del nostre héroe, lo premi de la tómbola va rodar per terra, no parant hasta introduhir-se dintre una botiga.

Lo seyor Llorens hi entra, 'l recull, y al anar á sortir queda encantat, petrificat davant del taulell.

Tothom compendrà que darrera del taulell hi havia algo, y aquet algo era una nena: la criatura més her-

mosa y angelical que Déu haja posat á la terra.

Gracias al barret, quinze dias més tart, lo senyor Llorens era 'l xicot de la nena del taulell.

N' estava enamorat com un ase, y tant sols vivia ab ella y per ella, esperant ab deliri frenétich lo moment en que podrà donarli lo seu nom y la seva má.

Pero l' home proposa y...

Un demati l' acompanyava com de costum á la botiga. Estava molt núvol y 'l senyor Llorens, per un descuit imperdonable, no duya parayguas.

Comensant per unas gotetas y acabant per unas gotassas, va desencadenarse una tempestat de debó, y 'l pobre jove y la seva enamorada van trobar-se al mitj del carrer mullats com un xop.

Ell s' arrimava á la nena, aconsellantli que entressin en una escala, quan de repent ella se 'l mira y esclata en una descomunal rialla.

—¿Y ara, deya ell, qué t' ha agafat? ¿Qué t' passa?

La hermosa no contestava y continuava rihent.

Lo senyor Llorens comensa á amoscarse per graus, hasta que veyent que no 'n podia treure una sola paraula, la planta y se 'n torna á casa deixantla encara rihent com una desenfrenada.

Arriba al seu pis, y joh dolor! al moment va compendre la causa del bon humor de la seva xicota.

Estava fet un tipo grotesco y horripilant. Lo tint del barret s' havia deixatat, y portava la cara crusada en mil direccions per unas grans llepadas negras que l' hi donavan un aspecte verdaderament original.

¿Qué havia de fer? L' orgull per una part y la vergonya per l' altra van apoderarse d' ell, y, gracias al barret, no va tornar á veure la promesa.

Algun temps despres cert negoci va obligarlo á marxar á Tarragona.

Lo senyor Llorens, sempre ab lo ja célebre barret al qual tenia un carinyo extrany, estava recolzat en la finestreta del vagó meditant profundament, en lo mateix instant en que 'l tren se disposava á emprendre altre cop la marxa en la estacio de Altafulla.

La xamaneya de la locomotora havia ja llenstat una glopada de fum, quan lo senyor Llorens s' adona de que 'l barret l' hi ha caygut á terra.

Sense pensar en lo perill, obra la porteta y 's precipita en busca del sombrero, en tant que 'l tren s' allunya rípidament.

Tanta va ser la precipitació del nostre héroe, que fins despres d' haver recullit la preciosa reliquia no va reparar en que s' havia olvidat al vagó la cartera plena de documents y valors.

Fácilment se compendrà la desesperació del pobre senyor Llorens. Lo telégrafo va jugar immediatament; pero en lo vagó fatal hi anava algu poch escrupulós y al arribar en l' altre tren á Tarragona, lo senyor Llorens pogué convences 's de que, si havia recobrat lo

barret, gracias á ell havia perdut un capital importan y 'uns documents d' interés.

Passá un any. Lo barret del Senyor Llorens remonat déu vegadas pe 'l sombrero rodava encara pe 'l mon, si bè una mica tronadet, no per aixó ménos orgullós.

Son amo l' estimava entranyablement y ni per un tresor hauria cambiat aquella prenda que l' hi recordava tot lo més culminant de sa existencia.

Era una tarde. Lo senyor Llorens s' estava tranquilament al café. Lo barret, com á company inseparable, descansava al costat seu sobre una cadira.

De sopte entra un jove tot determinat y, sense més ni més, s' asenta sobre 'l barret del senyor Llorens.

Ni que un llamp l' hi hagués passat per davant dels ulls l' hauria deixat més estupefacte.

Despres de la primera impresió, la cosa va pendret un giro alarmanant.

—¡Vosté es un poca vergonyal

—¡Vosté es un ximple!

—¿Si? ¡Tingui!

Una bofetada, cadiras per terra y dos homes agafats com á fieras.

Despres de un sens fi de complicacions, los dos joves van donarse cita pera 'l dia sigüent, nombrant padrins y elegint armas.

Y á las set del endemá, lo senyor Llorens en brassos de sos amich pujava la escala de casa seva ferit mortalment,

Tot gracias al barret.

De resultas de la ferida lo senyor Llorens va morir.

Al obrirse 'l testament va trobar-se una disposició importat é inesperada. Ordenava que se l' enterrés ab lo barret.

La seva voluntat va cumplirse, y ell y la causa inconscient de la seva desditxa van ser acompanyats al cementeri per una numerosa comitiva d' amichs que ploravan al company y parlavan del barret.

D' aixó fa set ó vuyt anys.

L' altre dia van enterrar en lo mateix ninxo en que reposan los restos del senyor Llorens, un individuo de la seva familia.

Algun amich va tenir la trista curiositat de fer obrir la caixa del infortunat jove, mort en la flor de la edat per un capritxo de la sort.

L' acció destructora del temps ha reduhit ja á res lo seu cos, los vestits s' han consumit: tot es un munt de cendra.

En mitj d' aquest desconsolador conjunt, tant sols una cosa 's conserva sencera y tiessa com la imatge de la eternitat.

¿Saben qu' es?

Lo barret.

C. Gumá.

UNA HISTORIA EN CARTAS.

IMITACIÓ DEL FRANCÉS.

I.

Barcelona 5 novembre de 1881.

Estimat germà:

Ets més gran que jo; però encara que no ho fosses, bastarian las probas de carinyo que m' has donat, perquè deposités en tú la mèva confiança.

¡Tant que 'ns estimem y tan diferents que som...!

Jo aquí a Barcelona entre 'l ruido y la febre; tu aquí a Santa Coloma, vejetant tranquilament, cuidant de las terras, y no tenint altra distracció que 'l gòs y la escopeta.

En quan a Barcelona, ni parlarne.

Però no hi ha més, te n' haig de parlar, ¿de qué t' escriuria sino?

Ah! M' agrada molt, ab lo seu moviment continuo, ab la vida que vessa de per tot arreu, ab los seus plahers, y ab las barceloninas... que ja 't dich, noy, no sabs lo que 't deixas perdre... ¡Ay si coneguesses a la mèva Enriqueta!...

Vintidos anys... morena, capritxosa, uns ulls com dos centellas, una cintura fina qu' ab lo dit gros y 'l indice l' apunyaries, y uns péus, que sembla impossible que pugan tenirse dreta. Lo demés ja pots figurarho.

L' hi coneguda al *Principal* un dia de *Tertulia barcelonesa*. Estava sentada en un silló al costat meu. ¡Benehit siga qui va regalarme la localitat! Era l' autor de la obra que s' estrenava que va demanarme qu' anés a aplaudirlo.

¡Pobre xicot! Ni menos vaig mirar-me l' escenari. Sempre 'b los ulls a sobre d' ella.

Una senyora d' alguna edat l' acompanyava. Tal vegada la seva mare.

Sortint del teatro vaig seguir las: viuen al carrer de Mendizábal. Y are aquí 'm tens passant pel peu dels seus balconsis ó set vegadas cada dia, disposat a no cedir fins a entendre'm ab aquella preciosa criatura.

Ja t' hi dit que 's deya Enriqueta: lo porter m' ha donat compte del seu nom. ¡Oh! No 'u duptis: serà mèva.

Perdona si 't faig aquestas revelacions y no soch mes extens: me 'n vaig cap al carrer de Mendizábal: avuy hi he passat ja sis vegadas; are hi pasaré la séptima. Sempre teu afm.

JOAN MARGARIT.

II.

Barcelona 15 jener de 1882.

Mon estimat germà:

Dispensa si he deixat pasar dos mesos sense escriure't. Quan l' home es felis no se 'n recorda d' aquestas cosas.

Y jo soch felis. Ho soch perquè estimo.

¡A qui? preguntaras. Llegeix la mèva última carta: allà ho trobarás.

Si, ella es mèva, enterament mèva. ¡Oh y com m' estima aquell angelet!

Aixó si m' ha costat dos mesos de passejarme amunt y avall pel carrer de Mendizábal; però al últim hi vensut.

Després m' ha contat tantas cosas!... ¡Oh per mi no t' secrets! Diu qu' un infame va enganyarla. La seva mare, una bona senyora, no 'n pot sentir parlar; desseguida las llágrimas l' hi venen als ulls.

Naturalment, jo procuró sossegarlas, tant a l' una com a l' altra. Qu'è menos puch fer que acostumarla a que vaja trayentse de la memoria 'l recort d' aquell miserable?

¡Si vejessis qu' agraïda se 'm mostra, com si jo encara no l' hi fós deutor del gran amor que 'm professat!...

¡Ah! Fins me sento capas de casarme ab ella!... ¿Qu'è te 'n sembla?...

Es la modestia, la bondat y la lealtat personificadas....

Espero 'l teu consell, y no soch més llarch, perquè 'ls seus llabis sonrisents m' esperan.

Pensa qu' es felis lo teu germà,

JOAN MARGARIT.

III.

Barcelona 18 mars de 1882.

Estimat germà:

Quatre ratllas no més. Damá 'm desafío.

Si, 'm desafío ab un home que m' ha robat l' amor d' Enriqueta.

Cregas que 'l mataré.

Però pel que puga ser, tal vegada t' envio 'l meu últim adéu.

No m' olvidis si moro, y planye'm si visch.

JOAN MARGARIT.

IV.

Barcelona 24 mars de 1882.

Per un telégrama vaig ferte saber fá tres dias que afortunadament vaig sortir bè del lance.

Y no t' hi escrit avants perquè després dels trastorns que acabo de passar tenia necessitat de remètem.

¡Sembla tament imposible lo que m' ha succehit!

Ja sabs lo motiu del desafío. Jo 'm creya, francament, que 'l meu rival havia fet l' amor a Enriqueta.

Y encara més: me creya que aquesta l' hi corresponia.

No t' daré detalls perquè seria cosa de may acabar. Sols te diré que vaig sorprendre certs indicis... y que a pesar de las protestas de aquet bon xicot, vaig provocar d' una manera tant brutal, que no hi havia més remey sino acudir al terreno de las armas.

Nos hém batut. Ell ha arreplagat lo cop d' espasa, que jo mereixia. Aixó es lo desafío. ¡Quina vergonya!

Perquè després jo he vist las probas palpables, auténticas de la seva innocencia... y no he pogut menos que consagrar-me enterament a cuidar-lo. Està fora de cuidado.

Tant fora de perill está, que demá 'ns ne venim a Santa Coloma: ell a curarse del bras, y jo a curarme del cor.

May més Barcelona!... ¡Ah que 'n tenias de rahò!

Fins a demá; t' anticipo una abrasada:

JOAN MARGARIT.

P. D. Se m' olvidava...

Després del desafío, hi practicant las diligencias necessarias, y al mateix temps qu' adquiria la proba de l' innocencia del meu rival, averiguava qu' Enriqueta —¡figura't quina desilusió!— fá temps que se la corra ab los dos que m' han servit de padrins.

J. M.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Brilla la primavera ab flors y perfums, y la vida teatral recobra nova forsa, com si als empresaris los hi rebrotés la sanch.

De tots los teatros, lo *Principal* es lo que 's presenta ab més rumbo, oferintnos una compaña d' ópera y donantnos de primer antuvi una ópera nova: l' *Hamlet* de Thomás, mentras prepara *Lohengrin* de Wagner.

¿Haig de fer l' anàlisis de la producció del mestre francès?

No pas per are: un' altra ploma més bèn tallada que la mèva, ho farà en lo próxim número, y si n' ho ha fet en aquest es perquè una representació no basta per formar concepte.

Fins are no s' ha dat més que una representació: un dels artistas, lo baritono Roudil s' ha posat malalt... y com de costum, en aquesta classe d' espectacles, l' artista agafa un costipat y l' empresari sua.

Interinament s' ha posat l' ópera *Polinto*, en la qual ha sigut molt aplaudit lo tenor Barbaccini, qu' es un *tenore molto barbiano*.

¡Ah! Sentiria descuidarme'n: l' heroina del *Hamlet* ha sigut la prima-dona Sra. Viatli. En lo quart acte vá estar sublime.

Al *Circo* estreno de la zarzuela en tres actes *La Tuna* lletra de D. Joseph Feliu y Codina, y música del mestre Manent.

L' obra consisteix en una treta d' estudiants que roban a una minyona per evitar qu' 'l seu pare la casi ab un vell. L' argument es senzill, y está desarrollat discretament: no t'è gran interès; però ofereix situacions cómicas, y 'ls versos com a propis del Sr. Feliu y Codina son fàcils y correctes.

En lo ram de la música, lo mestre Manent s' hi ostenta ab totas las sèvas qualitats y ab tots los seus defectes. Es un compositor que t'è facilitat, tal vegada un xich massa, y 's deixa portar per la mateixa. No madura 'ls temas, no 'ls tria: diu «allà van y s'urtin com s'urtin.»

Aixis es que al costat de trossos vulgars, que millor seria suprimirlos, n' hi ha d' altres d' endavinats, a través de una instrumentació abundant y alguns cops massa ruidosa. La marxa del final del acte segon es sempre aplaudida, pel gran moviment que l' acompanya.

La decoració, representant lo pati de l' Universitat de Cervera, deguda al Sr. Amérigo, a pesar de las sèvas faltas de perspectiva, produheix bon efecte.

Respecte a l' execució es molt desigual. Hi falta en aquell teatro un director que s' imposi, y que comprènent que l' armonia y 'l bon conjunt son condicions indispensables en tota representació, animi als qu' están encantats, entre ells al coro de donas, y continga als que treuen lo peu fora del plat.

De totas maneres, ó molt m' enganyo, ó la obra donará entradas.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

Quant te cridi ta mullé
ab véu melosa al instant
no tens que dirli may ¿Qu'è?
pregúntali sempre: ¿Quant?

La muller d' en Gasparó
que de coix no 's pot tenir,
a tothom vol sostenir
que 'l seu home es corredor.

Dret lo seu fill Margarida
qu' estudia m' han parlat.
—¡Ay Déu meu quina mentida
si apren la llissó assentat!

ROSSENDO ARÚS Y ARDENIS.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

No hi ha manantial de anécdotas com un manicomi. Los metjes que cuidan als infelissos privats de la rahò, molts cops han de pendre precaucions, per evitar que certas ocurrencias tingan resultats fatals.

Aixó es' lo que vá succehirli temps endarrerera al Doctor Esquerdo de Madrid.

Un boig se tréu una navaja de afeitar y se l' hi tira a sobre exclamant:

—Vas a morir.

Esquerdo ab molta serenitat, l' hi observa:

—¿Qué no véus tonto, que aquesta navaja no té punta?

Lo boig la mira, 's convens y la rebat per terra.

Un dia se l' hi presenta un ex-boig ab l' intent de donarli las gracias per la seva curació. Al anar a sortir se l' hi acosta a l' orella y l' hi diu ab molt de misteri:

—Diguim, D. Joseph, ab franquesa ¿es fill de Déu vosté?

Lo doctor l' hi respon:

—Espéris una mica, vaig a respóndreli ab una recepta.

Acaba de publicarse a Paris un volum de cansons populars pertaneixent al sigle passat.

Entre ellas n' hi ha moltas d' intenció política, y 'ns ha cridat l' atenció una que 's refereix a haverse desfet Lluís XVI dels caballs que tenia per la cassa, ab l' idea de que l' Estat fes economias.

En aquesta cansó s' hi llegeixen los següents versos:

¡Ah! sire, gardez vos chevaux
mais défaites-vous de vos ânes.

Es a dir: «Conservéu vostres caballs, però desféu-vos dels ases.»

Una alusió dedicada als ministres que rodejavan a aquell rey tant desgraciat.

EPITAFIS.

De la mort sufrí l' apuro
y descansa aquí en Pau Puro.
Parlarém més clar ab dí
que sa cendra jau aquí.

Reposa aquí D. Magí
que nou donas va tení.
Totas nou per sa sort péssima
l' esperaren a n' aquí;
are ell espera a la décima.

Un cap-allá vá morí
y vingué a fer cap-aquí.

VÍCTOR SALA.

ESQUELLOTS.

Ja s' han tornat a obrir las botigas.
Jo crech que 'ls botiguers han obrat molt santament.

Després de lot, a botiga tancada no hi entran compradors, y passat lo primer moment de susto, qui se 'n podia riure del tancament eran los mateixos contra 'ls quals se estava fent la festa.

Un' altra consideració:
Ab las botigas tancadas massa dias, y ab los vents que corrian haurian pogut robellarse las frontissas.
Y naturalment hauria sigut casi impossible que s' obrissen, quan s' haguessen presentat los recaudadors.
Are 'ls botiguers podran rebre 'ls com cal.

Lo dia de San Francisco de Paula, un cabo de municipals que fá versos, m' assegaran que vá dirigir al arcalde, la següent décima:

Señor alcalde mayor
este dia de su santo
goce usia sin quebranto
sin sustos y sin dolor.
Mucha calma, mi señor,

y guarde la vara amiga
si 's rompia ¡malialsigal!
Vaya unos trances más fieros;
hoy que hasta los bastoneros
han cerrado la botiga.

Entre 'ls obsequis que vá rebre l' arcalde, figura un ramillete de dimensions colossals que hi havia en una confiteria de la plassa de Santa Ana.

Representava la casa de la ciutat ab alguns municipals a la porta.

Dintre s' hi veyá 'l Saló de Cent ab los regidors reunits en sessió.

Tot era de pastillatje.
Es lo que mereix lo nostre ajuntament.
Un ramillete monumental, ó siga un monument de pastelería.

Pronóstich del saragossá pèl mes d' Abril:

«Núvols, tronadas y tempestats».

Vá descuidarse un detall:

Y levantament del Estat de siti. Es á dir: torna á lluhir lo sol.

Han fet al Sr. Balaguer académich de la llengua.

Ay Castella Castellana
si la terra catalana
no t' hagués conegut may!

Divendres de la senmana passada várem tenir lo gust de veure arribar á Barcelona á l' eminent actris Sarah Bernhardt, de pás cap á Madrid.

Una novedat.

Venia del brás del seu marit, casada ab tota regla.

Lo seu casament ha sigut una verdadera originalitat. Se trobava á Nápols y havia de anar á Niza; y en lloch de deturarse en aquesta ciutat vá passar de llarch y vá anarse 'n á Londres.

Allí l' esperava 'l seu nuvi, y ván casarse, sense avisar á ningú, pèl sistema protestant, que segons diuhen s' arregla molt depressa.

Un periódich francès, diu ab aquest motiu:

«Casarse entre una representació del *Ruy Blas* y un ensaig de *La Dama de las Camelias* es lo cúmulo de la rapidés.

«Lo capellá que vá benehir aquesta unió, no vá separar la vista del *Indicador dels ferro-carrils*.

«Quan l' escolanet al aixecar l' hostia 'l capellá, tocava la campaneta, Sarah vá dir febrilment, al seu marit:

—«¡Ja marxa 'l tren?»

«Apenas havia terminat la ceremonia lo sagristá exclamava:—«Señores viajeros al tren».

Si es que Sarah arriba á enviudar, no olvidará l' actris la seva divisa. «*De major á major*» y tornarà á casarse á Epernay (dèu minuts de parada) ó á Tonnerre (cinch minuts).

Lo dinar de nuvis podrá ferse al restaurant de l' estació de Dijon, la recepció dels amichs al restaurant de l' estació de Lyon-Vaise, y 'l bateig á Marsella.

A Agramunt s' han fet rogativas demanant l' extermini de las ratas que s' han presentat en tan gran número, que no deixan un conill ni una gallina ab vida.

Aixó no 's cura ab rogativas.

—¿Donchs ab qué?»

—Ab gats... dels frares.

Lo dia de aleuya l' arcalde va publicar un bando prohibint que 's fessen disparos.

Molt bén fet.

¿Tiros? Ni per broma.

De un mánech d' escombra 'n ván sortir set balas.

Lo Jutgat del Pi ha recullit lo periódich *La Mosca*.

Vaja qu' es molt sensible veure al tribunal ocupat en aquestas cosas.

Agafant moscas.

La primera fábrica que s' ha tancat preveyent lo que ha de succehir si las cosas continúan tal com yan, ha sigut á Hostalrich, la fábrica de sabó del senyor Franquesa.

Es la fábrica que ab més franquesa demostra quin ha de ser lo porvenir d' aquest país.

La tranvia y 'ls cotxes Ripert, han entrat en un periodo de competencia rabiosa.

Quan l' un vol adelantarse, l' altre se l' hi posa al davant y no 'l deixa passar: quan l' un corre, l' altre també.

Tot sovint hi ha xoques.

Y alguna vegada xoques de cotxero á cotxero, y cop de vara que te crió!

Es una deicia.

De totas maneras totas las ventatjas son pèls cotxes Ripert: per quatre quartos no més un se romp l' ánima. Los metjes ne fan pagar déu rals.

Sobre 'l casament de la Sarah Bernhardt diu un periódich:

Es tant original, tant extravagant aquesta dona, que jo crech que si s' ha casat es perque sab qu' está molt adelantada la lley del divorci puentada á las Cámaras francesas.

«Y no hi ha més, élla vol estrenarla».

Una caricatura de un periódich extranger:

—¡Ay senyor! diu una dona lletja, corren tants lladres, que una no sab ahont ficarse 'ls diners perque no 'ls hi robin.

Un xicot al véurela tant lletja, l' hi dona 'l següent consell:

—¿Me vol creure á mi? Fiquise 'ls á la cotilla, y jo l, asseguro que ningú 'ls hi vindrá á buscar.

QUÈNTOS.

La escena en una casa en la qual hi ha sogra, gendre, jove, avi, avia, cunyats y cunyadas.

La reunió de elements tant contrapuntats produheix ab molta freqüencia escenas ruidosas; pero un dia van enfilarse tant, que la minyona aná á buscar l' arcalde de barri.

Pitjor vá ser lo remey que la malaltia: davant del arcalde tots cridavan y tots volian tenir rahó.

—Señores, silencio, crida l' arcalde: jo no serveixo per posar la pau: lo que vostés necessitan es un domador de fieras.

Un xicot anava á demanar caritat tocant una campaneta.

—Qu' ets mut noy? van preguntarli á una casa.

Y éll no respongué.

L' hi repeteixen la pregunta, y éll continúa silencios.

De repent surt un gos burdant, y 'l pobre fentse uns quants passos endarrera, y olvidantse de que feya 'l mut, exclamá:

—Si t' acostas te revento de una garrotada.

A un home alt y calvo l' hi preguntan:

—Qué fá molt temps que vás perdre 'ls cabells?

—Desde la juventut: als divuit anys me ván caure.

—¿Alguna malaltia?

—No, ca: qüestió de la creixensa. Quan los cabells se ván veure tant alts ván agafar rodaments de cap, y á terra!

Arriba un metje á casa de un seu client, y véu mitja porta tancada.

Aixó sol ja l' hi fá atmetlla.

Los seus temors acaban de confirmarse, quan lo porter l' hi diu:

—Ja ho véu Sr. Doctor: per anarse 'n al altre barri ha prescindit de vosté, despedintse á la francesa.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I

—¿Ja te 'n vás Tol?

—Sí, qu' es tart.

—Jo d' aprop teu no 'm mouria.

—Ja 'ns veurém un' altre dia

si 'l dos-hu aquí dos-tres-quart

me hu-dos-tres me renyaria.

—Donchs demá t' espero.

—¿Ahont?

—A la font, lloch de promesos.

—¿Hera?

—Al sé 'ls fanals encesos.

—¿Donchs al ser fosch á la font!

—¿Quedém entesos!

—¿Entesos!

AMICH CARRILLAIRE.

II.

Hu fer molts dugas-tercera,

no hi ha més, veniu ab mi;

mes la vritat tinch de dí:

son total y en gran manera.

PAU SALA.

MUDANSA.

De un poble de tot provincia
á tot fa temps vaig anar.

y una tot molt aixerida.

vaig comprarne per cassar.

UN TAPÉ Y F. DE T.

SINONIMIA.

—¿Ay pare, quina total
en la tot m' ha dat Pasqual!...

AGULETA.

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los pichs ab números de manera que sumats horisontal, vertical y diagonalment dongan 23.

NET NEBOT DE M. DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

Sol-Tren-Casca.

Ab aquestas paraulas formar un títol que molts senmanas porta aquest periódich.

S. SEÑARGUS.

QUADRAT DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horisontalment digan: Primera ralla, un nom de dona. Segona; una població. Tercera; lo que té 'n Sagasta. Quarta; una bestia.

GEROGLÍFICH.

BALMES

I

fura

T

ALA

roba

que

I

NARRU

GAALA

patria

PESCA PECATS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—A-pres-su-ro.
- IDEM. 2.ª—Ca-tres.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Llinás.
- TRENCA-CLOSCAS.—Barcelona.
- QUADRAT DE PARAULAS. P O N A
O R A N
N A T A
A N A S
- CONVERSA.—Lola.
- MUDANSA.—Fart-Part-Tart.
- GEROGLÍFICH.—No es or tot lo que llú.

ANUNCIS.

OBRAS POÉTICAS DE ESPRONCEDA

PRECEDIDAS DE LA BIOGRAFÍA DEL AUTOR.

Forma I tomo en 4.º de 320 páginas y vale solo 4 reales!!—Véndese Librería Lopez, Rambla del Centro, 20.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER C. GUMÀ.

Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.
Se ven en la librería de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals de Barcelona.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

CONSOLS DE TRIPA.

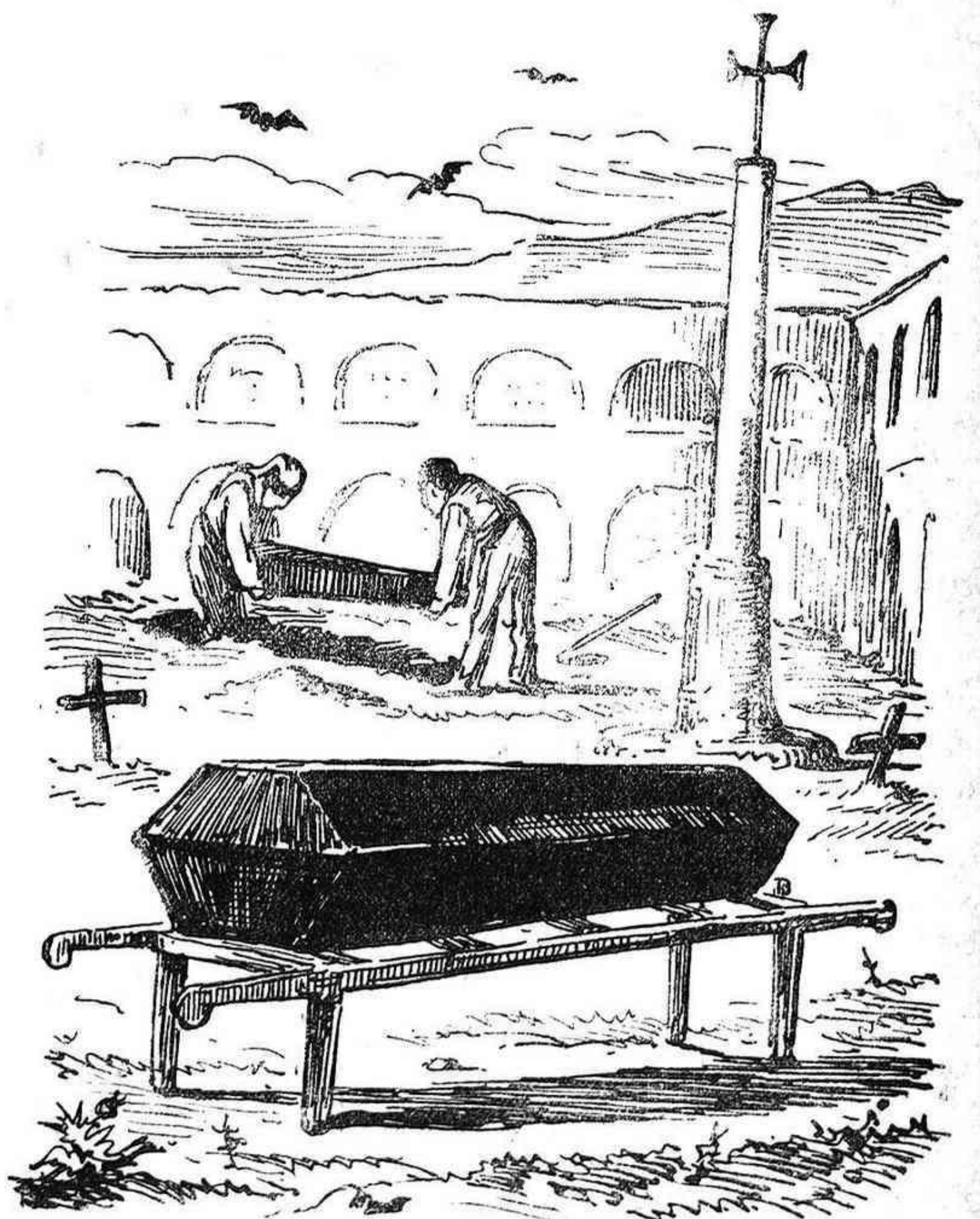
—Que Déu t' ampari, noya.

Aconsolis, filla; ell es més felís que vosté.

Després del treball.

Vé lo descans.